Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba w składzie powiększonym)

z dnia 3 maja 2018 r.*

Dumping – Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin – Zmiana ostatecznego cła antydumpingowego – Częściowy przegląd okresowy – Skarga o stwierdzenie nieważności – Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie – Dopuszczalność – Ustalenie wartości normalnej – Wartość normalna konstruowana – Zmiana metody – Traktowanie indywidualne – Artykuł 2 ust. 7 lit. a) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 7 lit. a) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (UE) 2016/1036] – Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności

W sprawie T-431/12

Distillerie Bonollo SpA, z siedzibą w Formigine (Włochy),

Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, z siedzibą w Borgoricco (Włochy),

Distillerie Mazzari SpA, z siedzibą w Sant'Agata sul Santerno (Włochy),

Caviro Distillerie Srl, z siedzibą w Faenza (Włochy),

Comercial Química Sarasa, SL, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

reprezentowane przez R. MacLeana, solicitor, oraz adwokata A. Bochona,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Boelaert oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych początkowo przez adwokata G. Berrischa, oraz N. Chesaites, barrister, a następnie przez G. Berrischa oraz w końcu przez adwokata N. Tuominen,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną początkowo przez M. Françę oraz A. Stobiecką-Kuik, a następnie przez M. Françę oraz J.F. Brakelanda, działających w charakterze pełnomocników,

oraz

* Język postępowania: angielski.

Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd, z siedzibą w Changzhou (Chiny), reprezentowaną przez adwokatów E. Vermulsta, S. Van Cutsema, F. Graafsma oraz J. Cornelisa,

interwenienci,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 626/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 349/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2012, L 182, s. 1),

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym),

w składzie: A.M. Collins (sprawozdawca), prezes, M. Kancheva, E. Bieliūnas, R. Barents i J. Passer, sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 października 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Kwas winowy wykorzystywany jest w szczególności jako dodatek do żywności w produkcji wina oraz innych napojów, a także jako opóźniacz do zapraw gipsowych. W Unii Europejskiej oraz w Argentynie kwas L(+)-winowy jest wytwarzany z produktu ubocznego powstałego przy produkcji wina, zwanego osadem winiarskim, który jest przekształcany w winian wapnia, a następnie w kwas winowy. W Chinach kwas L(+)-winowy i kwas DL-winowy wytwarzane są z benzenu, który jest przekształcany w bezwodnik maleinowy, a następnie w kwas maleinowy i wreszcie w kwas winowy. Kwas winowy wytwarzany w procesie syntezy chemicznej ma te same cechy fizyczne i chemiczne oraz jest przeznaczony do tych samych podstawowych zastosowań co kwas wytwarzany z produktów ubocznych procesu produkcji wina.

2 W dniu 24 września 2004 r. do Komisji Europejskiej wpłynęła skarga dotycząca praktyk dumpingowych w sektorze kwasu winowego złożona przez szereg producentów europejskich, w tym przez Comercial Química Sarasa, SL, Distillerie Mazzari SpA i Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA.

3 W dniu 30 października 2004 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2004, C 267, s. 4).

4 Producenci, którzy wnieśli skargę, przedstawili swoje stanowisko.

5 Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w lokalach niektórych producentów europejskich, w tym trzech spółek wskazanych w pkt 2 powyżej i Distillerie Bonollo SpA.

6 W dniu 27 lipca 2005 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1259/2005 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2005, L 200, s. 73, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”).

7 W dniu 23 stycznia 2006 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 130/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2006, L 23, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem ostatecznym").

8 W następstwie opublikowania w dniu 4 sierpnia 2010 r. zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu niektórych środków antydumpingowych (Dz.U. 2010, C 211, s. 11) Komisja w dniu 27 października 2010 r. otrzymała wniosek o dokonanie przeglądu wygaśnięcia tych środków, złożony przez skarżące – Caviro Distillerie Srl, Comercial Química Sarasa, Distillerie Bonollo, Distillerie Mazzari i Industria Chimica Valenzana.

9 W dniu 26 stycznia 2011 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia i przeglądu środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i przeglądu tych środków (Dz.U. 2011, C 24, s. 14) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym") [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21)], a w szczególności na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036).

10 W dniu 9 czerwca 2011 r. skarżące złożyły wniosek o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego dotyczącego Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd oraz Ninghai Organic Chemical Factory (zwanych dalej „dwoma chińskimi producentami-eksporterami"), zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036).

11 W dniu 29 lipca 2011 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2011, C 223, s. 16) na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

12 W dniu 16 kwietnia 2012 r. Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 349/2012 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2012, L 110, s. 3).

13 W tym samym dniu Komisja przekazała skarżącym końcowy dokument zawierający ostateczne ustalenia, opisujący okoliczności faktyczne i zasadnicze względy, na podstawie których planowała zalecić zmianę obowiązujących środków antydumpingowych.

14 W tym samym dniu skarżące zwróciły się do Komisji o wyjaśnienia dotyczące obliczenia wartości normalnej.

15 W dniu 19 kwietnia 2012 r. Komisja przekazała skarżącym odpowiedź.

16 W dniu 25 kwietnia 2012 r. skarżące przekazały Komisji ich uwagi dotyczące końcowego dokumentu zawierającego ostateczne ustalenia, kwestionując w szczególności podnoszoną zmianę metody użytej do obliczenia wartości normalnej. Ponadto skarżące wniosły o przeprowadzenie spotkania wyjaśniającego z przedstawicielami Komisji.

17 W dniu 10 maja 2012 r., w ramach spotkania wyjaśniającego z przedstawicielami Komisji, skarżące podniosły zarzuty wobec stanowiska Komisji. Ponadto przedstawiły one dodatkowe uwagi na piśmie w dniach 16 maja i 7 czerwca 2012 r.

18 W następstwie częściowego przeglądu okresowego obejmującego dwóch chińskich producentów-eksporterów Rada przyjęła w dniu 26 czerwca 2012 r. rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 626/2012 w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 349/2012 (Dz.U. 2012, L 182 s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

19 Zaskarżone rozporządzenie odmawia zasadniczo przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „MET") dwóm chińskim producentom-eksporterom oraz, po skonstruowaniu wartości normalnej na podstawie informacji przekazanych przez współpracującego producenta z państwa analogicznego, to znaczy z Argentyny, podwyższa cło antydumpingowe mające zastosowanie do produktów wytworzonych przez dwóch chińskich producentów-eksporterów odpowiednio z 10,1% do 13,1% oraz z 4,7% do 8,3%.

Przebieg postępowania i żądania stron

20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 września 2012 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 grudnia 2012 r. skarżące wniosły o zwieszenie postępowania. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 grudnia 2012 r. Rada również wniosła o zawieszenie postępowania.

22 W dniu 13 grudnia 2012 r. prezes pierwszej izby Sądu uwzględnił wniosek o zawieszenie na okres dwóch lat, zgodnie z art. 77 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.

23 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 31 stycznia i 16 maja 2013 r. Komisja i Changmao Biochemical Engineering wniosły odpowiednio o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 listopada 2014 r. skarżące wniosły o utrzymanie zawieszenia postępowania. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 listopada 2014 r. Rada przychyliła się do tego wniosku.

25 W dniu 27 stycznia 2015 r. Sąd uwzględnił wniosek o zwieszenie postępowania do dnia 13 kwietnia 2015 r., zgodnie z art. 77 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.

26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 maja 2015 r. skarżące wniosły o dalsze zawieszenie postępowania. Jednakże ponieważ w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 czerwca 2015 r. Rada wyraziła sprzeciw wobec tego wniosku, postępowanie nie mogło zostać zwieszone na podstawie art. 77 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.

27 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 czerwca 2015 r., Rada podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.

28 W dniu 22 kwietnia 2016 r., zgodnie z art. 27 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, niniejsza sprawa została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy, należącemu do szóstej izby, który postanowieniem z dnia 20 lipca 2016 r., połączył zarzut niedopuszczalności z badaniem sprawy co do istoty i zastrzegł, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

29 Postanowieniem z dnia 9 września 2016 r. oraz postanowieniem z dnia 15 września 2016 r. prezes szóstej izby Sądu dopuścił interwencje Komisji i Changmao Biochemical Engineering, stanowiąc, że ponieważ ich wnioski o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta zostały złożone po upływie terminu, o którym mowa w art. 116 § 6 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., będą one mogły przestawić uwagi w ramach ustnego etapu postępowania, na podstawie przekazanego im sprawozdania na rozprawę.

30 Ze względu na zmianę składu izb Sądu na podstawie art. 27 § 5 regulaminu postępowania sędzia sprawozdawca został przydzielony do ósmej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.

31 Na wniosek ósmej izby Sąd – na podstawie art. 28 regulaminu postępowania – postanowił przekazać sprawę składowi powiększonemu.

32 Skarżące zasadniczo wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;

– stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, z jednoczesnym utrzymaniem jego skutków w mocy do czasy przyjęcia przez Radę środków wykonawczych, których wymaga wyrok Sądu;

– obciążenie Rady i interwenientów kosztami postępowania.

33 Rada wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej,

– posiłkowo – oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

34 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba w składzie powiększonym) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 § 3 lit. a) regulaminu postępowania wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na pewne pytania pisemne. Strony udzieliły odpowiedzi na te pytania w wyznaczonym terminie.

35 Na rozprawie w dniu 17 października 2017 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

36 Zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę jest oparty, po pierwsze, na braku legitymacji procesowej, a po drugie, na braku interesu prawnego po stronie skarżących.

W przedmiocie legitymacji procesowej

– *Argumenty uczestników*

37 Rada twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie ogranicza się do niewielkiego podwyższenia cła antydumpingowego z tytułu przywozu kwasu winowego produkowanego przez dwóch chińskich producentów-eksporterów, bez zmiany innych ustaleń dokonanych w rozporządzeniu wykonawczym nr 349/2012, takich jak praktyki dumpingu stosowane przez pozostałych chińskich producentów-eksporterów, istotna szkoda poniesiona przez przemysł Unii, związek przyczynowy między dumpingiem a szkodą oraz interes Unii w utrzymaniu środków. Rada dodaje, że zaskarżone rozporządzenie jest hybrydowym instrumentem prawnym. Zdaniem Rady o ile bowiem zawiera ono indywidualne decyzje względem dwóch chińskich producentów-eksporterów, o tyle w stosunku do skarżących stanowi ono środek o ogólnym zastosowaniu. W kontekście dopuszczalności skargi sytuacja producentów-eksporterów oraz sytuacja producentów Unii, takich jak skarżące, różni się zatem zasadniczo.

38 W tym zakresie Rada uważa, że fakt, iż skarżące doprowadziły do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia w wyniku ich wniosku dotyczącego częściowego przeglądu okresowego, nie jest rozstrzygający. Zdaniem Rady gdyby ich wniosek dotyczący przeglądu został oddalony, skarżące mogłyby zakwestionować tę decyzję. Ponieważ częściowy przegląd okresowy ceł antydumpingowych został wszczęty na wniosek skarżących, będące jej wynikiem zaskarżone rozporządzenie stanowi w stosunku do skarżących środek o ogólnym zastosowaniu, którego nie mogą one kontestować z różnych względów.

39 Po pierwsze, zdaniem Rady zaskarżone rozporządzenie, które ogranicza się do ustanowienia zmienionej stawki cła antydumpingowego w odniesieniu do dwóch chińskich producentów-eksporterów, nie dotyczy skarżących bezpośrednio. W tym zakresie Rada dodaje, że zmiana stawki cła antydumpingowego obowiązującego względem przywozu dokonywanego przez dwóch chińskich producentów-eksporterów nie może wywierać skutków prawnych względem skarżących, gdyż nie płacą one cła antydumpingowego. Nawet gdyby zmiana odnośnej stawki mogła oddziaływać pod względem gospodarczym na producentów Unii, w tym na skarżące, nie stanowi to o wymaganym skutku prawnym.

40 Skarżące nie mają prawa podmiotowego do nałożenia ceł antydumpingowych na określonym poziomie względem ich konkurentów. Po pierwsze, nałożenie ceł antydumpingowych jest uzależnione od występowania interesu Unii. Po wtóre, przemysł Unii nie posiada podmiotowego prawa obejmującego nałożenie cła o określonej wysokości, gdyż wysokość cła zależy od poufnych danych innych stron i jest wynikiem oceny złożonych sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych.

41 Po drugie, Rada podnosi, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżących indywidualnie. Sytuacja skarżących, będących producentami kwasu winowego, jest podobna do sytuacji każdego innego podmiotu prowadzącego działalność na rynku kwasu winowego w Unii. W tym zakresie należy odnieść się przez analogię do orzecznictwa w dziedzinie pomocy państwa, z którego wynikałoby, że skarżące powinny wykazać, iż ich pozycja na rynku została istotnie naruszona wskutek zmiany ceł antydumpingowych wprowadzonej zaskarżonym rozporządzeniem. Sama okoliczność, że akt może mieć pewien wpływ na stosunki konkurencji panujące na danym rynku i że skarżące znajdują się w jakimkolwiek stosunku konkurencji wobec beneficjenta tego aktu, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia, że wspomniany akt dotyczy ich indywidualnie.

42 Rada odrzuca jako niepoparte twierdzenie skarżących, zgodnie z którym unijny przemysł kwasu winowego mógłby łatwo przestać istnieć z uwagi na margines zysku przemysłu Unii w okresie objętym przeglądem.

43 Dodatkowo Rada twierdzi, że fakt, iż skarżące brały aktywnie udział w postępowaniu administracyjnym, nie jest wystarczający do uznania, że odnośny akt dotyczy ich indywidualnie. Ponadto poziom ceł antydumpingowych nie jest oparty na danych przekazanych przez skarżące, lecz na danych dostarczonych przez dwóch chińskich producentów-eksporterów oraz współpracującego producenta z analogicznego państwa lub na ogólnie dostępnych danych.

44 W tym kontekście Rada zauważa, że fakt, iż zaskarżone rozporządzenie wymienia wyraźnie skarżące, jest bez znaczenia.

45 Na rozprawie Komisja podniosła, że popiera zarzuty Rady dotyczące braku legitymacji procesowej skarżących. Jednakże w odpowiedzi na pytania Sądu dodała ona, że fakt, iż skarżące nie płacą cła antydumpingowego, powinien być również uwzględniony, lecz nie jest rozstrzygający sam w sobie w celu ustalenia, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich bezpośrednio.

46 Skarżące kwestionują zarzuty Rady dotyczące ich legitymacji procesowej i twierdzą, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

– Ocena Sądu

47 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

48 Ponieważ skarżące nie były adresatem zaskarżonego rozporządzenia, należy zbadać w pierwszej kolejności, czy rozporządzenie to dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

49 Co się tyczy kwestii, czy odnośny akt dotyczy skarżących bezpośrednio, zgodnie ze sformułowaniem używanym często w orzecznictwie warunek ten wymaga, aby zaskarżony akt Unii wywierał bezpośredni wpływ na sytuację prawną strony skarżącej i aby nie pozostawiał żadnego zakresu uznania swoim adresatom, którzy są zobowiązani do wykonania tego aktu, co ma charakter czysto automatyczny i wynika z samego tego uregulowania, bez stosowania innych przepisów pośrednich (postanowienia z dnia 6 września 2011 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, T-18/10, EU:T:2011:419, pkt 71; z dnia 14 stycznia 2015 r., SolarWorldn i in./Komisja, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 40).

50 Z uwagi na to, że państwom członkowskim zobowiązanym do wykonania zaskarżonego rozporządzenia nie przysługiwał żaden margines uznania co do stawki cła antydumpingowego i nałożenia tego cła na odnośne produkty [zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, pkt 28 (niepublikowany)], drugi wymóg wymieniony w pkt 49 powyżej jest spełniony.

51 Jeśli chodzi o pierwszy z tych wymogów, to wbrew temu, co twierdzą Rada i Komisja, nie można przyjąć zawężającej wykładni wymogu bezpośredniego oddziaływania na sytuację prawną skarżących.

52 W tym zakresie należy przypomnieć wnioski rzecznik generalnej J. Kokott w sprawie Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:21, pkt 71), zgodnie z którymi orzecznictwo nierzadko – i to całkiem słusznie – dopuszcza skargi o stwierdzenie nieważności wnoszone przez jednostki na akty Unii, których skutki dla skarżących nie są natury prawnej, lecz faktycznej, w szczególności z uwagi na fakt, iż dotyczą ich bezpośrednio w charakterze uczestników rynku konkurujących z innymi uczestnikami rynku.

53 Gdyby bowiem stanowisko bronione przez Radę i Komisję w niniejszej sprawie dotyczące pojęcia bezpośredniego oddziaływania było słuszne, każda skarga wniesiona przez producenta Unii na rozporządzenia nakładające cła antydumpingowe powinna być systematycznie uznawana za niedopuszczalną, tak jak każda skarga wniesiona przez konkurenta beneficjenta pomocy uznanej za zgodną z wewnętrznym rynkiem przez Komisję w wyniku formalnego postępowania wyjaśniającego oraz każda skarga wniesiona przez konkurenta na decyzję uznającą koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem.

54 Tymczasem tego rodzaju skargi były wielokrotnie uznawane w orzecznictwie za dopuszczalne.

55 Po pierwsze, w dziedzinie antydumpingu, w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja (264/82, EU:C:1985:119, pkt 12–16), która dotyczyła sytuacji bardzo zbliżonej do sytuacji rozpatrywanej w niniejszej sprawie, Trybunał wyraźnie orzekł, że odnośne rozporządzenie dotyczyło bezpośrednio strony skarżącej, będącej konkurencyjnym europejskim producentem, który uważał, że ustanowione cła antydumpingowe nie były dostatecznie wysokie. Ponadto w sprawach zakończonych wyrokami z dnia 8 lipca 1998 r., CECOM/Rada (T-232/95, EU:T:1998:158) i z dnia 28 października 1999 r., EFMA/Rada (T-210/95, EU:T:1999:273) niedopuszczalność skarg wniesionych przez europejskie stowarzyszenia producentów na rozporządzenia nakładające cła antydumpingowe, które producenci ci uznali za niedostatecznie wysokie, nie została podniesiona ani przez stronę pozwaną, ani z urzędu.

56 Nawet jeśli orzecznictwo uznało za niedopuszczalną skargę wniesioną przez niektórych producentów Unii należących do stowarzyszenia, które było autorem skargi antydumpingowej na decyzję Komisji o przyjęciu zobowiązania producentów-eksporterów w ramach postępowania antydumpingowego, to wniosek ten wynikał z faktu, że decyzja ta została uznana za niewywołującą bezpośrednich skutków na stronę skarżącą, które to skutki mogły ewentualnie wynikać z rozporządzenia antydumpingowego wprowadzającego w życie zobowiązania (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r., SolarWorld i in./Komisja, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 48, 52, 58; potwierdzone postanowieniem z dnia 10 marca 2016 r., SolarWorld/Komisja, C-142/15 P, niepublikowanym, EU:C:2016:163, pkt 24–28), co zdecydowanie różni się od niniejszego przypadku.

57 Po drugie, w dziedzinie pomocy państwa wielokrotnie orzekano, że decyzja Komisji uznająca daną pomoc za zgodną z wewnętrznym rynkiem dotyczyła bezpośrednio konkurentów przedsiębiorstw będących beneficjentami pomocy (zob. podobnie wyroki z dnia 28 stycznia 1986 r., Cofaz i in./Komisja, 169/84, EU:C:1986:42, pkt 30; z dnia 27 kwietnia 1995 r., ASPEC i in./Komisja, T-435/93, EU:T:1995:79, pkt 60, 61; z dnia 22 października 1996 r., Skibsværftsforeningen i in./Komisja, T-266/94, EU:T:1996:153, pkt 49). W tym zakresie należy dodać, że sytuacja konkurenta beneficjenta pomocy oraz sytuacja konkurenta producenta-eksportera, na którego produkty nałożono potencjalnie niewystarczające cła antydumpingowe, są w istocie porównywalne do celów analizy warunku bezpośredniego oddziaływania w kontekście dopuszczalności skargi.

58 Po trzecie, istnieje w orzecznictwie wiele przykładów skarg wniesionych przez konkurentów na decyzje uznające koncentracje za zgodne ze wspólnym rynkiem, w których warunek bezpośredniego oddziaływania został uznany za spełniony (wyroki: z dnia 19 maja 1994 r., Air France/Komisja, T-2/93, EU:T:1994:55, pkt 41; z dnia 3 kwietnia 2003 r., BaByliss/Komisja, T-114/02, EU:T:2003:100, pkt 89, z dnia 30 września 2003 r., ARD/Komisja, T-158/00, EU:T:2003:246, pkt 60). Ze spraw tych wynika w szczególności, że zostało uznane bezpośrednie oddziaływanie na strony skarżące, mimo że nie były one stronami koncentracji. Ponieważ odnośne decyzje w tych sprawach pozwalały na niezwłoczne przeprowadzenie koncentracji, mogły one prowadzić do natychmiastowej zmiany sytuacji na danych rynkach. Ponadto Sąd orzekł, że w zakresie, w jakim wola przeprowadzenia koncentracji przez jej strony nie była kwestionowana, podmioty gospodarcze działające na danym rynku bądź na danych rynkach mogły w dniu wydania zaskarżonej decyzji uznać za pewną natychmiastową lub rychłą zmianę sytuacji na rynku (wyrok z dna 4 lipca 2006 r., easyJet/Komisja, T-177/04, EU:T:2006:187, pkt 31, 32).

59 W świetle powyższego należy zauważyć, że zaskarżone rozporządzenie kończy procedurę częściowego przeglądu okresowego, wszczętą na wniosek skarżących, wprowadzając zmianę obowiązujących ceł antydumpingowych nałożonych na przywóz dwóch chińskich producentów-eksporterów. Składając bowiem wniosek, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, o dokonanie częściowego przeglądu okresowego, skarżące chciały, aby Komisja i Rada przyjęły środki odpowiednie w celu przeciwdziałania dumpingowi wyrządzającemu szkodę. W zakresie, w jakim skarżące doprowadziły do wszczęcia częściowego przeglądu okresowego, a środki przyjęte w wyniku tego przeglądu miały przeciwdziałać dumpingowi wyrządzającemu szkodę, jaką poniosły one jako konkurencyjni producenci działający na tym samym rynku, zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich bezpośrednio.

60 Argumenty wysunięte przez Radę i Komisję nie mogą podważyć powyższego wniosku.

61 Po pierwsze, należy odrzucić argument Rady dotyczący faktu, że zmiana obowiązujących ceł antydumpingowych nie może wywołać skutków prawnych względem skarżących, gdyż nie płacą one żadnego cła antydumpingowego. Okoliczność ta nie jest sama w sobie rozstrzygająca (zob. podobnie orzecznictwo cytowane w pkt 55 powyżej), jak przyznała zresztą Komisja na rozprawie.

62 Należy ponadto przypomnieć, jak słusznie podniosły skarżące, że dwaj chińscy producenci-eksporterzy również nie zapłacili takich ceł. Cła te są bowiem płacone przez importerów w Unii. Co więcej, art. 12 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 12 rozporządzenia 2016/1036), w związku z jego motywami 16 i 18 (obecnie motywami 17 i 19 rozporządzenia 2016/1036), sprzeciwiają się obciążeniu cłami antydumpingowymi producentów-eksporterów lub „wchłonięciu" tych ceł przez producentów-eksporterów.

63 Po drugie, należy odrzucić argument Rady, popieranej na rozprawie przez Komisję, zgodnie z którym skarżące nie mają prawa podmiotowego do nałożenia ceł antydumpingowych na określonym poziomie względem ich konkurentów. Po pierwsze, w celu dokonania oceny dopuszczalności skargi wystarczy zbadać, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio, co zachodzi z przedstawionych powyżej powodów. Po wtóre, należy przypomnieć, że jak wynika ze skargi, skarżące nie podnoszą, że mają podmiotowe prawo do nałożenia ceł antydumpingowych na określonym poziomie, ale ograniczają się do zarzucenia Radzi i Komisji naruszenia zasad przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym przy obliczaniu wartości normalnej.

64 Po trzecie, należy odrzucić również argument Rady, popieranej na rozprawie przez Komisję, że po tym, jak Rada i Komisja zgodzą się na wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, skarżące nie mogą kwestionować wyniku tego przeglądu. Z pkt 16 zarzutu niedopuszczalności oraz pkt 23 dupliki wynika w szczególności, że argument ten wydaje się opierać na dwóch założeniach, to znaczy, po pierwsze, że wynik tego postępowania nie może prowadzić do mniej korzystnego skutku dla przemysłu Unii, gdyż cła antydumpingowe zostaną albo podwyższone, albo utrzymane na dotychczasowym poziomie, a po wtóre, że akt przyjęty w wyniku tego postępowania będzie środkiem o ogólnym zasięgu względem skarżących.

65 Drugi aspekt tego argumentu zostanie zbadany w ramach oceny warunku dotyczącego indywidualnego oddziaływania w pkt 74–91 poniżej. Co się tyczy pierwszego aspektu argumentu, to nie może zostać on uwzględniony z dwóch powodów. Po pierwsze, Rada nie odwołuje się do żadnej zasady prawa, która uniemożliwiałaby jej i Komisji podjęcie decyzji o nałożeniu niższych ceł antydumpingowych po zakończeniu przeglądu okresowego, w którym mogą zresztą uczestniczyć odnośni producenci-eksporterzy. Nie można bowiem przesądzać z góry o wnioskach dochodzenia przeglądowego, które może prowadzić do zastosowania innej metody, jeżeli wystąpiła zmiana okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036) lub jeżeli początkowo stosowana metoda okazałaby się sprzeczna z art. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 rozporządzenia 2016/1036) (zob. podobnie wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada, T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 41, 42). Po wtóre, gdyby zaakceptować stanowisko Rady i Komisji, miałyby one możliwość uniknięcia de facto kontroli sądowej,

ograniczając się do podwyższenia w sposób całkowicie marginalny ceł antydumpingowych w następstwie każdego wniosku o dokonanie przeglądu okresowego przemysłu Unii, nawet jeżeli prawidłowe stosowanie przepisów rozporządzenia podstawowego powinno prowadzić do zdecydowanie większego podwyższenia ceł. Nie można zaakceptować takiej możliwości.

66 Po czwarte, należy odrzucić argumenty podniesione przez Radę i oparte na orzecznictwie w celu zakwestionowania bezpośredniego oddziaływania na skarżące.

67 Przede wszystkim Rada cytuje pkt 75 postanowienia z dnia 6 września 2011 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada (T-18/10, EU:T:2011:419), zgodnie z którym jeżeli nie można wykluczyć, że ogólny zakaz wprowadzania do obrotu przewidziany przez zaskarżone rozporządzenie może mieć wpływ na działalność osób biorących udział w procesie poprzedzającym to wprowadzenie do obrotu lub następującym po nim, to jednak nie można też uznać, że jest to bezpośrednio wpływ tego rozporządzenia. W punkcie tym orzeczono również, że „co się tyczy ewentualnych skutków gospodarczych tego zakazu, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem skutki te dotyczą nie sytuacji prawnej, lecz wyłącznie sytuacji faktycznej skarżących".

68 W tym zakresie z analizy całego pkt 75 postanowienia z dnia 6 września 2011 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada (T-18/10, EU:T:2011:419) wynika, że dotyczył on kwestii, czy rozporządzenie dotyczące wprowadzenia na rynek produktów z fok wywoływało bezpośrednie skutki wyłącznie na sytuację tych podmiotów, które działały na tym rynku, czy też wywoływało bezpośrednie skutki w odniesieniu do sytuacji osób, które działały przed takim wprowadzeniem na rynek, jak myśliwi, co Sąd wykluczył, uznając, iż ewentualne skutki miałyby pośredni charakter. Wykładnia ta została ponadto potwierdzona w pkt 73–75 opinii rzecznik generalnej J. Kokott w sprawie Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:21). Rada nie może zatem powoływać się na poparcie swojego stanowiska na postanowienie z dnia 6 września 2011 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada (T-18/10, EU:T:2011:419), w której to sprawie okoliczności i problematyka różniły się zasadniczo od niniejszej sprawy.

69 Rada odnosi się również do pkt 40 postanowienia z dnia 7 lipca 2014 r., Group'Hygiène/Komisja (T-202/13, EU:T:2014:664), dotyczącego skargi o stwierdzenie nieważności dyrektywy. Z pkt 36–40 tego postanowienia wynika, że to przepisy krajowe transponujące dyrektywę, a nie przepisy dyrektywy, mogą mieć skutki prawne w odniesieniu do sytuacji strony skarżącej. W tym kontekście Sąd orzekł, że strona ta nie mogła powołać się na rzekome skutki finansowe wynikające z dyrektywy w celu wykazania, że dyrektywa ta dotyczyła jej bezpośrednio.

70 Należy stwierdzić, że okoliczności i problematyka postawienia z dnia 7 lipca 2014 r., Group'Hygiène/Komisja (T-202/13, EU:T:2014:664) nie są porównywalne z tymi występującymi w niniejszym przypadku. W niniejszym przypadku skarżące nie zaskarżyły dyrektywy i nie występował transponujący środek krajowy mogący dotyczyć ich bezpośrednio. W rzeczywistości, jak przyznała Rada w odpowiedzi na pytania Sądu zadane na piśmie i na rozprawie, zaskarżone rozporządzenie nie obejmuje żadnego środka wykonawczego na szczeblu krajowym w odniesieniu do skarżących. O ile Rada powołuje się na uwagi zawarte, tytułem uzupełnienia, w pkt 40 postanowienia z dnia 7 lipca 2014 r., Group'Hygiène/Komisja (T-202/13, EU:T:2014:664), dotyczące braku bezpośredniego oddziaływania na sytuację prawną strony skarżącej, o tyle szczególna sytuacja strony skarżącej w tamtym przypadku nie wydaje się możliwa do przeniesienia na grunt niniejszego sporu, jakkolwiek, jak przypomniano w pkt 52 powyżej, orzecznictwo uznaje dopuszczalność skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych na akty Unii, których skutki dla skarżących są natury faktycznej.

71 Wreszcie Rada cytuje pkt 78, 79 i 87 wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, odwołanie w toku, EU:T:2016:340) na poparcie argumentów dotyczących braku bezpośredniego oddziaływania.

72 Należy zauważyć, że pkt 75–87 wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, odwołanie w toku, EU:T:2016:340) dotyczyły kwestii odmiennej od kwestii rozpatrywanej w niniejszej sprawie. W szczególności dotyczyły one badania legitymacji procesowej do indywidualnego wniesienia skargi, a zatem niezależnie od legitymacji procesowej – w charakterze przedstawicieli ich członków – dwóch stowarzyszeń amerykańskich producentów, których produkty były objęte cłami antydumpingowymi. W tym kontekście Sąd orzekł, że rozporządzenie antydumpingowe dotyczące produktów ich członków nie dotyczy indywidualnie skarżących stowarzyszeń, z wyjątkiem zarzutu dotyczącego ochrony ich praw procesowych z uwagi na ich własny udział w postępowaniu antydumpingowym. Wynika stąd, że pkt 78, 79 i 87 wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, odwołanie w toku, EU:T:2016:340) nie mogą służyć poparciu tezy Rady.

73 W świetle powyższego należy uznać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio.

74 Co się tyczy kwestii, czy dotyczy ono skarżących indywidualnie, z orzecznictwa wynika, że osoba niebędąca adresatem aktu może powołać się na okoliczność, iż dany akt dotyczy jej indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, wyłącznie wtedy, gdy akt ten dotyczy jej z uwagi na pewne właściwe jej cechy lub szczególne okoliczności odróżniające ją od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizujące ją w sposób podobny jak adresata aktu (wyrok z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223).

75 Co się tyczy w szczególności dziedziny antydumpingu – o ile prawdą jest, że w świetle kryteriów art. 263 akapit czwarty TFUE rozporządzenia ustanawiające cło antydumpingowe mają ze względu na swoją naturę i treść charakter normatywny i stosują się do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych, o tyle nie jest jednak wykluczone, że niektóre ich przepisy mogą dotyczyć indywidualnie określonych podmiotów gospodarczych (zob. podobnie wyrok z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 19).

76 Wynika stąd, że akty ustanawiające cła antydumpingowe mogą, nie tracąc przy tym charakteru regulacyjnego, dotyczyć w pewnych okolicznościach indywidualnie niektórych z tych podmiotów, które mają zatem legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności tych aktów (wyrok z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 14).

77 Uznanie, że niektóre kategorie podmiotów gospodarczych mają prawo wnieść skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia antydumpingowego, nie stoi na przeszkodzie temu, aby rozporządzenie to dotyczyło indywidualnie innych podmiotów (wyroki: z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 16; z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 22). Należy pokreślić w tym względzie, że nie istnieje wyczerpująca lista kryteriów, którym powinna odpowiadać sytuacja skarżących i które mogą w konsekwencji odnosić się do wystąpienia ogółu elementów składających się na taką szczególną sytuację (zob. podobnie wyrok z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 17).

78 Do celów tej analizy należy zbadać, po pierwsze, rolę skarżących w ramach postepowania antydumpingowego, a po drugie, ich pozycję na rynku, którego dotyczy zaskarżone rozporządzenie (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 12–15; z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada, T-276/13, odwołanie w toku, EU:T:2016:340, pkt 122; z dnia 9 czerwca 2016 r., Marquis Energy/Rada, T-277/13, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2016:343, pkt 84).

79 Po pierwsze, z orzecznictwa wynika, że czynny udział strony skarżącej w postępowaniu administracyjnym, na przykład poprzez wniesienie skargi, przekazanie danych, przedłożenie uwag na piśmie lub udział w przesłuchaniu stanowi istotny element w celu wykazania indywidualnego

oddziaływania na nią (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 24–26; z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada, T-276/13, odwołanie w toku, EU:T:2016:340, pkt 123–127).

80 Po drugie, w celu dokonania oceny oddziaływania na pozycję strony skarżącej na rynku sąd Unii opiera się na szeregu czynników, takich jak skoncentrowana lub fragmentaryczna struktura rynku, pozycja strony skarżącej i odnośnego konkurenta na rynku w wartościach bezwzględnych i względnych lub wpływ spornego aktu na działalność strony skarżącej (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 15; z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 17; z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada, T-276/13, odwołanie w toku, EU:T:2016:340, pkt 128; z dnia 9 czerwca 2016 r., Marquis Energy/Rada, T-277/13, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2016:343, pkt 90).

81 Z oceny takiego zbioru elementów dokonanej przez sąd Unii można wywnioskować, że im bardziej stosunki konkurencji między stroną skarżącą i odnośnym konkurentem są bezpośrednie, albo z uwagi na to, że liczba podmiotów działających na rynku jest ograniczona, albo dlatego, że odnośne przedsiębiorstwo jest głównym konkurentem strony skarżącej, oraz im bardziej istotne są negatywne skutki względem niej, tym bardziej wynika z tego, że zaskarżony akt dotyczy jej indywidualnie.

82 To w świetle tych uwag należy zbadać sytuację skarżących w celu ustalenia, czy zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie.

83 W pierwszej kolejności, co się tyczy udziału skarżących w postępowaniu administracyjnym, co choć samo w sobie nie jest ani niezbędnym, ani wystarczającym, ale jednak istotnym kryterium, z motywu 2 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że skarżące doprowadziły do wszczęcia częściowego przeglądu okresowego składając w dniu 9 czerwca 2011 r. wniosek na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Ponadto z motywu 2 zaskarżonego rozporządzenia wynika również, że skarżące zostały w nim imiennie wskazane, co wraz z innymi okolicznościami stanowi istotny element w celu dokonania oceny indywidualnego oddziaływania na nie, wbrew temu, co twierdzi Rada. Ponadto przedłożyły one uwagi na piśmie, co najmniej pięciokrotnie w ramach częściowego przeglądu okresowego, dotyczące oddalenia wniosku MET dwóch chińskich producentów-eksporterów oraz metody obliczenia wartości normalnej stosowanej przez Komisję. Brały one udział również w spotkaniu z przedstawicielami Komisji w dniu 10 maja 2012 r. Co więcej, w szczególności z motywów 39 i 41 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że odrzuca ono wyraźnie niektóre argumenty podniesione przez skarżące w ramach przeglądu okresowego.

84 Wynika stąd, że skarżące brały czynny udział w postępowaniu administracyjnym i w istotnym stopniu przyczyniły się do jego przebiegu i jego wyniku.

85 W drugiej kolejności, co się tyczy kryterium dotyczącego oddziaływania na pozycję skarżących na rynku, nawet jeżeli tradycyjne orzecznictwo w dziedzinie antydumpingu nie powtarza w sposób ogólny wymogu, aby oddziaływanie na pozycję strony skarżącej na nadym rynku było istotne, tak jak w dziedzinie pomocy państwa, to zastosowane rozumowanie jest co do istoty identyczne. Ponadto skarżące nie przedstawiają żadnego zasadniczego powodu, pozwalającego uzasadnić stosowanie mniej rygorystycznych kryteriów dopuszczalności w dziedzinie antydumpingu, jak podnoszą. Co więcej, nowsze orzecznictwo Sądu odnosi się do wymogu istotnego oddziaływania na pozycję na rynku (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada, T-276/13, odwołanie w toku, EU:T:2016:340, pkt 122, 128; z dnia 9 czerwca 2016 r., Marquis Energy/Rada, T-277/13, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2016:343, pkt 84, 90). W związku z tym uzasadniony jest argument Rady, zgodnie z którym do skarżących należy wykazanie istotnego oddziaływania na ich pozycję na rynku.

86 Co się tyczy warunku istotnego oddziaływania na pozycję skarżących na rynku w świetle okoliczności niniejszej sprawy, należy przede wszystkim zauważyć, że sama Rada przyznaje, że zaskarżone rozporządzenie nie podważa ustaleń dokonanych w rozporządzeniu wykonawczym nr 349/2012 dotyczących występowania istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii, a także związku przyczynowego między przywozem z Chin w tym przywozem dokonanym przez dwóch chińskich producentów-eksporterów a rzeczoną szkodą. Ustalenia te, niezakwestionowane zresztą przez strony, są istotne w celu ustalenia, czy zaskarżone rozporządzenie, mające na celu przyjęcie odpowiednich środków antydumpingowych, dotyczyło skarżących indywidualnie.

87 W szczególności skarżące twierdzą, że ich produkcja stanowi 73% produkcji kwasu winowego przez przemysł Unii, czemu nie zaprzeczają Rada i Komisja. Na rozprawie Komisja podniosła, że przemysł Unii miał 44% udziału w rynku w roku 2012. Skarżące zauważyły również na rozprawie, czemu nie zaprzeczyły Rada i Komisja, że w ich gronie występowali główni producenci przemysłu Unii, w tym najważniejszy producent, to znaczy Distillerie Mazzari. Ponadto z pism skarżących i motywu 58 rozporządzenia wykonawczego nr 349/2012 wynika, że odnośny rynek charakteryzuje się ograniczoną liczbą producentów w Unii, a zatem jest zatem względnie skoncentrowany.

88 Ponadto skarżące twierdzą, że jako konkurenci dwóch chińskich producentów-eksporterów odczuły one poważne negatywne skutki dumpingu, w szczególności w postaci utraty udziałów w rynku i utraty miejsc pracy w wysokości 28%, i że takie praktyki mogły prowadzić do ich zniknięcia z rynku. Nawet jeżeli Rada kwestionuje podnoszone ryzyko zniknięcia skarżących, należy stwierdzić, że motywy 75 i 77 rozporządzenia wykonawczego nr 349/2012, przyjętego zaledwie dwa miesiące przed zaskarżonym rozporządzeniem, wskazują na obniżenie udziału w rynku producentów Unii o ponad 7 punktów między 2007 a 2010 r. oraz spadek zatrudnienia o 28% w tym samym okresie. Ponadto motyw 80 rozporządzenia wykonawczego nr 349/2012 stanowi, że przemysł Unii jest nadal podatny na szkodliwe wpływy przywozu po cenach dumpingowych. Nie można zatem zaprzeczyć, że skarżące odczuły poważne negatywne skutki praktyk dumpingowych, które zaskarżone rozporządzenie miało wyeliminować. Ponadto zgodnie z motywem 62 rozporządzenia wykonawczego nr 349/2012 udział w rynku przywozu do Unii odnośnego produktu pochodzącego od chińskich producentów-eksporterów objętych środkami antydumpingowymi w 2010 r. osiągnął 12%, co stanowi poważną liczbę.

89 Na rozprawie Komisja podniosła, że ustalenia dotyczące obecnej na rozprawie Changmao Biochemical Engineering nie mogą zostać uwzględnione w celu zbadania istotnego oddziaływania na pozycję skarżących na rynku. Argumentu tego nie można uwzględnić z kilku powodów. Przed wszystkim należy przypomnieć, że zaskarżone rozporządzenie ma na celu przyjęcie odpowiednich ceł antydumpingowych dla zrównoważenia praktyk dumpingu w związku z przywozem produktów Changmao Biochemical Engineering i Ninghai Organic Chemical Factory. Co więcej, przywóz produktów Changmao Biochemical Engineering rzeczywiście miał miejsce. Ponadto w momencie wniesienia skargi nic nie sprzeciwiało się uwzględnieniu ustaleń dotyczących Changmao Biochemical Engineering w celu stwierdzenia indywidualnego oddziaływania na skarżące. Należy również zauważyć, że w wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372) stwierdzono nieważność zaskarżonego rozporządzenia wyłącznie z powodu naruszenia prawa do obrony wobec Changmao Biochemical Engineering. Wreszcie, jak stwierdza się w pkt 105–113, poniżej, skarżące zachowują interes prawny również w celu uniknięcia, aby zarzucane naruszenia nie powtórzyły się w przyszłości, w szczególności w kontekście zamierzonego utrzymania ceł antydumpingowych.

90 W tym zakresie należy zauważyć, że w dniu 19 kwietnia 2017 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2017, C 122, s. 8) na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

Wynika stąd, że Rada i Komisja rozważają utrzymanie ceł antydumpingowych w odniesieniu do produktów wszystkich odnośnych producentów-eksporterów, w tym Changmao Biochemical Engineering.

91 W świetle powyższych uwag należy stwierdzić, że skarżące jako konkurenci dwóch chińskich producentów-eksporterów posiadają szczególne cechy i znajdują się de facto w sytuacji, która je charakteryzuje i indywidualizuje w sposób analogiczny do adresata zaskarżonego rozporządzenia.

92 Zważywszy ponadto, że nie nakłada ono ceł antydumpingowych na produkty skarżących, zaskarżone rozporządzenie zasadniczo nie obejmuje środków wykonawczych na szczeblu krajowym w odniesieniu do skarżących, w przeciwieństwie do sytuacji producenta-eksportera lub importera produktów objętych cłami antydumpingowymi (zob. podobnie postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 71–73). Wynika stąd, że skarżącym nie przysługują zasadniczo alternatywne środki odwoławcze na szczeblu krajowym w celu zakwestionowania podnoszonej niezgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia.

93 Nawet jeżeli okoliczność ta nie może prowadzić do zniesienia warunku dotyczącego indywidualnego oddziaływania, wyraźnie przewidzianego w traktacie FUE, należy przypomnieć, że warunek zgodnie z którym skargę na rozporządzenie może wnieść wyłącznie osoba, której dotyczy ono nie tylko bezpośrednio, ale również indywidualnie, powinien być interpretowany w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej, z uwzględnieniem różnorodnych okoliczności, które mogą indywidualizować stronę skarżącą (zob. podobnie wyroki z dnia 25 lipca 2002 r., Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, EU:C:2002:462, pkt 44; z dnia 1 kwietnia 2004 r., Komisjan/Jégo-Quéré, C-263/02 P, EU:C:2004:210, pkt 36; z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisja, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 44).

94 W świetle powyższego należy uznać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty druga część zdania TFUE.

95 Wobec powyższego nie jest konieczne, aby Sąd zajmował stanowisko w kwestii legitymacji czynnej skarżących na podstawie art. 263 akapit czwarty trzecia część zdania TFUE w odniesieniu do dopuszczalności skargi wniesionej na akt regulacyjny, który dotyczy strony skarżącej bezpośrednio i który nie wymaga środków wykonawczych, w których to kwestiach strony zajęły stanowiska w odpowiedzi na pytania Sądu na piśmie i na rozprawie.

W przedmiocie interesu prawnego

– Argumenty uczestników

96 Rada podnosi, że skarżące nie mają żadnego interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego rozporządzenia, gdyż takie stwierdzenie nieważności pociągałoby za sobą to, że niższe cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym nr 349/2012 znalazłyby zastosowanie z mocą wsteczną od dnia wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia.

97 Dodaje ona, że przesłanki utrzymania skutków zaskarżonego rozporządzenia zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE nie są spełnione. W szczególności nie można pominąć interesu importerów, którzy musieliby płacić niezgodne z prawem cła antydumpingowe do czasu przyjęcia nowego rozporządzenia.

98 W odpowiedzi na pytania na piśmie Sądu co do skutków wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372) Rada twierdzi, że niniejszy spór jest bezprzedmiotowy w odniesieniu do ceł antydumpingowych nałożonych na produkty Changmao Biochemical Engineering. W związku z tym przedmiot tego sporu byłby ograniczony do ceł antydumpingowych nałożonych na produkty Ninghai Organic Chemical Factory.

99 Co się tyczy kwestii interesu prawnego Komisja podniosła na rozprawie, że charakter wskazanych naruszeń prawa nie był tego rodzaju, aby naruszenia ta mogły powtórzyć się w przyszłości niezależnie okoliczności niniejszej sprawy w rozumieniu wyroku z dnia 15 grudnia 2016 r., Gul Ahmed Textile Mills/Rada (T-199/04 RENV, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2016:740). W rzeczywistości rozważane naruszenia prawa są ściśle związane z okolicznościami sprawy.

100 Skarżące kwestionują zarzuty dotyczące ich interesu prawnego.

– *Ocena Sądu*

101 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy skarżący ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (zob. wyrok z dnia 20 czerwca 2001 r., Euroalliages/Komisja, T-188/99, EU:T:2001:166, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictw). Oznacza to, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (zob. wyrok z dnia 17 kwietnia 2008 r., Flaherty i in./Komisja, C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P, EU:C:2008:230, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

102 W niniejszym przypadku skarżące nie żądają retroaktywnego nałożenia wyższych ceł antydumpingowych, ale zastąpienia ceł wynikających z zaskarżonego rozporządzenia od dnia przyjęcia ewentualnie nowego rozporządzenia Rady. W związku z tym, wbrew temu, co twierdzi Rada, nie można na tej podstawie przyjąć, że skarżące pomijają nadrzędne przesłanki pewności prawa dotyczących wszelkich interesów – zarówno publicznych, jak i prywatnych – które występują w danym przypadku (zob. podobnie, wyrok z dnia 8 września 2010 r., Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, pkt 66).

103 W związku z tym należy przypomnieć, że w sytuacji gdy skarga dąży nie tyle do usunięcia skutków wynikających z zaskarżonego aktu, ale ich zastąpienia surowszym środkiem obejmującym nałożenie wyższego cła antydumpingowego, sąd Unii może skorzystać z przysługującego mu na mocy art. 264 akapit drugi TFUE uprawnienia w celu utrzymania w mocy cła antydumpingowego nałożonego zaskarżonym rozporządzeniem do czasu, gdy właściwe instytucje podejmą środki zapewniające wykonanie wyroku (wyrok z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 32; zob. również podobnie wyrok z dnia 29 czerwca 2000 r., Medici Grimm/Rada, T-7/99, EU:T:2000:175, pkt 55).

104 W tych okolicznościach skarżące mają interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, z czego mogą odnieść korzyść. W związku z tym argument Rady należy oddalić.

105 Co się tyczy kwestii skutków wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), jak wynika z odpowiedzi na pytania na piśmie Sądu, strony zgadzają się co do faktu, że niniejszy spór nie jest całkiem bezprzedmiotowy z uwagi na ten wyrok, w zakresie, w jakim Rada nie kwestionuje, iż niniejszy spór zachowuje swój przedmiot co najmniej w odniesieniu do stosowania zaskarżonego rozporządzenia do produktów Ninghai Organic Chemical Factory.

106 Nieważność zaskarżonego rozporządzenia została stwierdzona bowiem wyłącznie w odniesieniu do Changmao Biochemical Engineering i pozostaje ono zatem w pełni w mocy w związku z produktami innego producenta-eksportera, to znaczy Ninghai Organic Chemical Factory. Ponadto nieważność tego rozporządzenia została stwierdzona z uwagi na naruszenia prawa do obrony.

107 Zgodnie z orzecznictwem w związku ze stwierdzeniem nieważności aktu z uwagi na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych postępowanie mające na celu zastąpienie aktu, którego nieważność stwierdzono, może co do zasady zostać podjęte na nowo dokładnie od tego momentu, w którym wystąpiła niezgodność z prawem (zob. podobnie wyrok z dnia 15 października 2002 r., Limburgse Vinyl Maatschappij i in./Komisja, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P, EU:C:2002:582, pkt 45, 73).

108 Z orzecznictwa wynika również, że strona skarżąca może zachować interes w żądaniu stwierdzenia nieważności aktu instytucji Unii, by uniknąć sytuacji, w której podnoszona niezgodność z prawem tego aktu mogłaby powtórzyć się w przyszłości (wyroki: z dnia 7 czerwca 2007 r., Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, EU:C:2007:322, pkt 50; z dnia 18 marca 2009 r., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada, T-299/05, EU:T:2009:72, pkt 48).

109 W tym zakresie należy zauważyć, że w ramach niniejszej skargi skarżące kwestionują z wielu względów metodę wybraną przez Radę i Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu w celu obliczenia wartości normalnej i w związku z tym marginesu dumpingu, która to metoda może zostać zastosowana w przyszłości w szczególności w odniesieniu do przywozu kwasu winowego z Chin.

110 Ponadto należy oddalić argument Komisji dotyczący wyroku z dnia 15 grudnia 2016 r., Gul Ahmed Textile Mills/Rada (T-199/04 RENV, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2016:740), zgodnie z którym podnoszone w danym przypadku naruszenia są ściśle związane z okolicznościami sprawy i nie mogą się powtórzyć niezależnie od niej. Po pierwsze, stosowanie błędnej metody do obliczenia wartości normalnej może powtórzyć się w przyszłości niezależnie od okoliczności danego przypadku. Po wtóre, rozstrzygającym elementem wskazanym w wyroku z dnia 15 grudnia 2016 r., Gul Ahmed Textile Mills/Rada (T-199/04 RENV, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2016:740) jest fakt, że naruszenia mogą powtórzyć się w przyszłości, nawet jeżeli zaskarżony akt przestał wywoływać skutki, a nie to, że możliwość ta występuje niezależnie od okoliczności danej sprawy.

111 Ponadto, jak stwierdzono w pkt 90 powyżej, w dniu 19 kwietnia 2017 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chin.

112 Wynika stąd, że Komisja zamierza obecnie utrzymać środki wynikające z zaskarżonego rozporządzenia, które pozostają w mocy w odniesieniu do produktów Ninghai Organic Chemical Factory, z zastrzeżeniem możliwości podjęcia odpowiednich środków w celu naprawy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych stwierdzonego w odniesieniu do Changmao Biochemical Engineering wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372).

113 W świetle całości powyższych rozważań skarżące zachowują interes prawny. W związku z tym skargę należy uznać za dopuszczalną.

Co do istoty

114 Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z uwagi na zmianę metody stosowanej do obliczenia wartości normalnej, drugi naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego [obecnie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia 2016/1036] w związku z art. 2 ust. 1–3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 1–3 rozporządzenia 2016/1036) z uwagi na odwołanie się do skonstruowanej wartości normalnej zamiast do rzeczywistych krajowych cen sprzedaży stosowanych w państwie analogicznym, trzeci – naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przy konstruowaniu wartości normalnej

na podstawie kosztów w państwie innym niż państwo analogiczne, czwarty – naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przy konstruowaniu wartości normalnej poprzez odwołanie się do surowca, który nie był równoważny, i piąty– naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego

– Argumenty uczestników

115 W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Rada zmieniła metodę stosowaną do obliczenia wartości normalnej, przy czym nie było to uzasadnione zmianą okoliczności. W szczególności wskazują one, że w zaskarżonym rozporządzeniu wartość normalną skonstruowano zamiast odwołać się do rzeczywistych krajowych cen sprzedaży.

116 Nawet jeśli skarżące przyznają, że nieunikniona była zmiana metody w odniesieniu do dwóch chińskich producentów-eksporterów, którym nie przysługiwał już MET, poprzez odwołanie się do państwa analogicznego, uważają one, że Rada powinna była wykorzystać rzeczywiste krajowe ceny sprzedaży w państwie analogicznym, jak uczyniła to w początkowym postępowaniu w odniesieniu do producentów-eksporterów, którzy nie złożyli wniosku o MET.

117 Rada, popierana w zakresie tego zarzutu przez Komisję, odrzuca argumenty skarżących.

118 Rada zauważa w szczególności, że w ramach początkowego postępowania dwaj chińscy producenci-eksporterzy korzystali z MET i że w konsekwencji wartość normalna została ustalona na podstawie ich rzeczywistych krajowych cen sprzedaży, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego [obecnie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia 2016/1036]. Zdaniem Rady, ze względu na fakt, że zaskarżone rozporządzenie stwierdzało, iż warunki pozwalające im na korzystanie z MET nie były już dłużej spełnione, metoda stosowana w początkowym postępowaniu w odniesieniu do dwóch chińskich producentów-eksporterów nie mogła już być stosowana, a wartość normalna powinna zostać obliczona zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W konsekwencji art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

119 Rada uważa, że w rzeczywistości skarżące twierdzą, że zaskarżone rozporządzenie powinno było zastosować do dwóch chińskich producentów-eksporterów tę samą metodę co metoda stosowana w początkowym postępowaniu w odniesieniu do innych, niewspółpracujących producentów-eksporterów. Zdaniem Rady argument ten należy odrzucić, gdyż art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego dotyczy stosowania tej samej metody do tego samego podmiotu gospodarczego w ramach początkowego postępowania i przeglądu okresowego. W związku z tym Rada odrzuca argument, zgodnie z którym prowadzone jest jedno postępowanie w odniesieniu do całego wywozu odnośnego produktu pochodzącego z Chin. W rzeczywistości wiele metod zostało zastosowanych jednocześnie w ramach postepowania w związku ze szczególną sytuacją każdego producenta-eksportera, w zależności od tego, czy został on objęty próbą, i w zależności od tego, czy współpracował.

120 Co więcej, wykładnia skarżących pomijałaby wszelkie różnice między współpracującymi i niewspółpracującymi producentami-eksporterami, co jest sprzeczne z zasadą niedyskryminacji.

121 Ponadto Rada zauważa, że w początkowym postępowaniu marginesy dumpingu dwóch chińskich producentów-eksporterów zostały obliczone na podstawie danych dotyczących procesu syntetycznej produkcji. Wykładnia skarżących prowadziłaby po raz pierwszy do oparcia obliczenia wartości normalnej na danych dotyczących naturalnego procesu produkcji, podczas gdy cena eksportowa jest zawsze obliczana na podstawie danych dotyczących procesu syntetycznej produkcji, co wpłynęłoby na zafałszowanie ich porównania.

122 Wreszcie Rada odwołuje się do obowiązku dokonania rzetelnego porównania, wynikającego z art. 11 ust. 9 w związku z art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia 2016/1036). Nawet jeśli przyznaje ona, że art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego dotyczy porównania między wartością normalną a cena eksportową przepis ten oznacza również, że musi ona zapewnić, aby obliczenie wartości normalnej nastąpiło w sposób umożliwiający dokonanie następnie rzetelnego porównania. W niniejszym przypadku, ze względu na różnice w procesach produkcji w Argentynie i Chinach, nie byłoby odpowiednie odwołanie się do rzeczywistych cen sprzedaży argentyńskiego producenta.

– Ocena Sądu

123 W pierwszym zarzucie skarżące kwestionują w istocie, że Rada skonstruowała wartość normalną używaną w celu obliczenia marginesu dumpingu dwóch chińskich producentów-eksporterów zamiast posłużyć się rzeczywistymi krajowymi cenami sprzedaży w państwie analogicznym, jak uczyniła to w odniesieniu do producentów niekorzystających z MET w ramach początkowego postępowania. Zdaniem skarżących takie działanie jest sprzeczne z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

124 W tym zakresie należy przypomnieć, że zasady dotyczące obliczania wartości normalnej są zdefiniowane w art. 2 ust. 1–7 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 1–7 rozporządzenia 2016/1036). W odniesieniu do przywozu pochodzącego z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej, który jest członkiem Światowej Organizacji Handlu (WTO) w dniu rozpoczęcia postępowania, wartość normalną co do zasady określa się zgodnie ze szczególną metodą przewidzianą w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tą metodą wartość normalną określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego, to znaczy państwa analogicznego.

125 W drodze wyjątku, na mocy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, w odniesieniu do przywozu pochodzącego z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej wartość normalną określa się zgodnie z art. 2 ust. 1–6 tego rozporządzenia, w razie wykazania, że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 października 2004 r., Shanghai Teraoka Electronic/Rada, T-35/01, EU:T:2004:317, pkt 50; z dnia 26 września 2012 r., LIS/Komisja, T-269/10, niepublikowany, EU:T:2012:474, pkt 39). Należy przypomnieć, że art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego zawiera zasady obowiązujące przy określaniu wartości normalnej w odniesieniu do przywozu z krajów posiadających gospodarkę rynkową.

126 Ponadto zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego we wszystkich przeglądach Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należytym uwzględnieniem przepisów art. 2 rozporządzenia podstawowego.

127 Z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika, że co do zasady w ramach przeglądu instytucje Unii mają stosować tę samą metodę, również przy porównaniu ceny eksportowej i wartości normalnej, co metoda wykorzystana w trakcie początkowego postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła. Ten sam przepis przewiduje odstępstwo umożliwiające instytucjom zastosowanie innej metody niż metoda użyta podczas początkowego postępowania, lecz wyłącznie wówczas, gdy nastąpiła zmiana okoliczności. Z przepisu tego wynika, że stosowana metoda ma być zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada, T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 41, 42).

128 To w świetle tych zasad należy rozpatrzyć niniejszy przypadek.

129 Z motywów 18–28 rozporządzenia tymczasowego i motywu 13 rozporządzenia ostatecznego wynika, że w początkowym postępowaniu, które wykazało, że w odniesieniu do dwóch chińskich producentów-eksporterów przeważają warunki gospodarki rynkowej i którzy w związku z tym korzystali z MET, Komisja obliczyła wartość normalną na podstawie zasad przewidzianych w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego, w szczególności na podstawie rzeczywistej krajowej ceny sprzedaży fakturowanej przez każdego producenta-eksportera. Co się tyczy producentów-eksporterów niekorzystających z MET w ramach początkowego postępowania, z motywów 29–34 rozporządzenia tymczasowego i motywu 13 rozporządzenia ostatecznego wynika, że wartość normalna została ustalona na podstawie informacji pochodzących od producenta z państwa analogicznego, w szczególności cen płaconych na krajowym argentyńskim rynku, zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

130 Zgodnie z motywami 15–21 zaskarżonego rozporządzenia w ramach przeglądu dwóm chińskim producentom-eksporterom odmówiono przyznania MET. Z tego powodu wartość normalna nie mogła być już ustalona na podstawie rzeczywistej krajowej ceny sprzedaży fakturowanej przez każdego z dwóch chińskich producentów-eksporterów, zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego. Jak przyznają skarżące, nie stanowi to samo w sobie zmiany metody, sprzecznej z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

131 Tymczasem z motywów 27–29 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w odniesieniu do dwóch chińskich producentów-eksporterów wartość normalna została w istocie skonstruowana na podstawie kosztów produkcji w Argentynie, a nie w oparciu o stosowane krajowe ceny sprzedaży w tym państwie.

132 Wbrew temu, co twierdzi Rada, stanowi to zmianę metody w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie bowiem z tym przepisem we wszystkich przeglądach Komisja stosuje „metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła". W niniejszym przypadku w początkowym postępowaniu wartość normalna w odniesieniu do producentów-eksporterów niekorzystających z MET została obliczona na podstawie argentyńskich krajowych cen sprzedaży, podczas gdy w ramach przeglądu została ona w istocie skonstruowana w oparciu o koszty produkcji w Argentynie w odniesieniu do dwóch chińskich producentów, którym nie przysługiwał już dłużej MET. W tym względzie należy podkreślić, że treść art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego odwołuje się do stosowania tej samej metody w początkowym postępowaniu i w ramach przeglądu. W związku z tym, wbrew temu, co twierdzi Rada, przepis ten nie ogranicza się wyłącznie do wymogu zastosowania tej samej metody do tego samego podmiotu gospodarczego.

133 Jest oczywiste, że różne metody mogą być stosowane w celu obliczenia wartości normalnej producentów-eksporterów, którzy znajdując się w rożnych sytuacjach, podlegają różnym przepisom rozporządzenia podstawowego. Tak jest na przykład w przypadku producentów-eksporterów korzystających z MET i tych, którym MET nie przysługuje. Tymczasem, zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego instytucje Unii są zobowiązane do stosowania tej samej metody w celu obliczenia wartości normalnej w odniesieniu do producentów-eksporterów niekorzystających z MET w ramach początkowego postępowania i w ramach przeglądu, z zastrzeżeniem wystąpienia zmiany okoliczności lub faktu, że stosowana pierwotnie metoda okazała się sprzeczna z art. 2 rozporządzenia podstawowego.

134 W niniejszym przypadku zaskarżone rozporządzenie nie powołuje się na zmianę okoliczności. Nawet jeśli w motywie 27 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzono, że wybór stosowanej metody wynika z różnic w metodach produkcji stosowanych w Argentynie i w Chinach, to znaczy odpowiednio naturalnego i syntetycznego procesu, to jak słusznie podnoszą skarżące, różnice te były już znane na etapie początkowego postępowania.

135 Należy zauważyć, że Rada twierdzi w pismach procesowych, że porównanie między wartością normalną, obliczoną na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie, a zatem opartą na danych dotyczących naturalnego procesu produkcji, a cenami eksportowymi dwóch chińskich producentów-eksporterów odnoszącymi się do procesu syntetycznej produkcji jest zafałszowane, a nawet nierzetelne. Zapytana o zakres tego argumentu na rozprawie Rada podniosła, że taka metoda obliczenia ceł antydumpingowych jest sprzeczna z art. 2 rozporządzenia podstawowego.

136 W tym względzie należy zauważyć, że zaskarżone rozporządzenie nie stwierdza, że początkowa metoda okazała się sprzeczna z art. 2 rozporządzenia podstawowego, co potwierdza zresztą fakt, że cło antydumpingowe obowiązujące względem innych producentów-eksporterów jest nadal oparte na wartości normalnej, określonej zgodnie z początkową metodą. Gdyby stanowisko Rady zostało zaakceptowane, prowadziłoby to do tego, że zastosowanie tej metody do innych producentów-eksporterów, których cła są ustalone nadal w oparciu o tę metodę, byłoby niezgodne z prawem. Tymczasem należy stwierdzić, że Rada i Komisja nie dokonały żadnej zmiany cła antydumpingowego obowiązującego względem innych producentów-eksporterów od czasu przyjęcia rozporządzenia tymczasowego.

137 Ponadto należy odmówić temu argumentowi zasadności ze względu na fakt, że kwas winowy produkowany w drodze chemicznej syntezy ma te same właściwości i jest przeznaczony do takiego samego podstawowego wykorzystania co kwas winowy wytwarzany z produktów ubocznych produkcji wina, jak stwierdzono w pkt 1 powyżej. Porównanie zatem między wartością normalną obliczoną w oparciu o dane dotyczące naturalnego procesu produkcji a cenami eksportowymi odnoszącymi się do danych związanych z procesem syntetycznej produkcji nie wydaje się sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego.

138 Należy dodać, że Rada nie może uzasadnić zmiany metody wyłącznie tym, że metoda przyjęta w zaskarżonym rozporządzeniu jest bardziej odpowiednia. Zgodnie bowiem z orzecznictwem nie jest wystarczające, aby nowa metoda była bardziej odpowiednia od dawnej metody, w sytuacji gdy dawna metoda jest jednak zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada, T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 50).

139 Należy wreszcie odrzucić argument Rady, zgodnie z którym wykładnia skarżących prowadziłaby do zatarcia wszelkiej różnicy między producentami-eksporterami, którzy współpracowali, i tymi, którzy nie współpracowali. Z motywu 22 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że dwaj chińscy producenci-eksporterzy, którzy współpracowali i którzy spełniają warunki przewidziane w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 9 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036), skorzystali z indywidualnego traktowania. W przeciwieństwie zatem do innych producentów-eksporterów, którzy nie współpracowali, skorzystali oni z indywidualnego cła antydumpingowego opartego na ich własnych cenach eksportowych.

140 Ponadto z orzecznictwa wynika, że zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego indywidualne cło antydumpingowe jest zazwyczaj obliczone w drodze porównania wartości normalnej znajdującej zastosowanie w odniesieniu do ogółu producentów-eksporterów z indywidualną ceną eksportową danego producenta [zob. podobnie wyroki: z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 130; z dnia 26 listopada 2015 r., Giant (China)/Rada, T-425/13, niepublikowany, EU:T:2015:896, pkt 47]. Należy zatem odrzucić argument podniesiony przez Radę i Komisję na rozprawie w celu odparcia zarzutu pierwszego na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

141 Należy bowiem zauważyć, że logiczne jest, iż w sytuacji gdy MET zostaje przyznany wielu producentom-eksporterom, wartość normalna jest różna dla każdego z nich, ponieważ jest ona obliczona na podstawie odnoszących się do nich danych. Natomiast nie ma powodu, aby wartość normalna była różna w przypadku kilku producentów-eksporterów, którym odmówiono przyznania MET, gdyż w takiej sytuacji obliczenia wartości normalnej opierają się na danych z państwa

analogicznego, a zatem niezależnie od odnoszących się do nich danych. W tym ostatnim przypadku producent-eksporter może zawsze złożyć wniosek o indywidualne traktowanie, co oznacza, że obliczony zostanie indywidualny margines dumpingu w drodze porównania wartości normalnej, takiej samej dla wszystkich, z jego własną ceną eksportową zamiast porównania wartości normalnej z cenami eksportowymi przemysłu.

142 W świetle powyższego zarzut pierwszy powinien zostać uwzględniony. W związku z tym należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia.

143 W rezultacie nie jest konieczne, aby Sąd badał pozostałe zarzuty podniesione przez skarżące.

W przedmiocie wniosku o utrzymanie skutków zaskarżonego rozporządzenia

– *Argumenty uczestników*

144 Na wypadek uwzględnienia skargi o stwierdzenie nieważności skarżące wnoszą do Sądu o utrzymanie w mocy skutków zaskarżonego rozporządzenia do czasu przyjęcia przez Radę odpowiednich środków, które zapewnią wykonanie wyroku Sądu, zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE. W tym zakresie skarżące podnoszą, że bezwarunkowe stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia prowadziłoby do postawienia ich w jeszcze trudniejszej sytuacji, gdyż zostałyby one narażone na praktyki dumpingowe dwóch chińskich producentów-eksporterów w oczekiwaniu na przyjęcie środków wykonawczych przez Radę. Dodają one, że ich skarga nie ma na celu doprowadzenia do stwierdzenia nieważności wszystkich skutków zaskarżonego rozporządzenia, ale raczej do jego zmiany. W związku z tym nie należy przyznawać nieuzasadnionej korzyści dwóm chińskim producentom-eksporterom.

145 Zdaniem Rady skarżące nie wykazały, że przesłanki stosowania art. 264 akapit drugi TFUE zostały spełnione w niniejszym przypadku. W szczególności Rada zauważa, że należy uwzględnić ogół występujących interesów, zwłaszcza interesów importerów, którzy muszą zapłacić niezgodne z prawem cła antydumpingowe do czasu, gdy instytucje nie podejmą działań. Ponadto skarżące nie wykazały występowania poważnych powodów związanych z pewnością prawa w celu utrzymania w mocy skutków zaskarżonego rozporządzenia.

– *Ocena Sądu*

146 Z uwagi na stwierdzenie nieważności orzeczone wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372) nie jest możliwe uwzględnienie żądania skarżących w odniesieniu do Changmao Biochemical Engineering. Żądanie to może być jednak uwzględnione w odniesieniu do Ninghai Organic Chemical Factory.

147 W tym zakresie należy zauważyć, że żądanie skargi nie dotyczy zniesienia cła antydumpingowego nałożonego zaskarżonym rozporządzeniem, ale zastąpienia go surowszym środkiem obejmującym wyższe cło antydumpingowe na podstawie ewentualnie odmienne metody obliczenia. Ponadto w sytuacji gdy skutki samego stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia mogłyby prowadzić do naruszenia ogólnego interesu polityki Unii w dziedzinie antydumpingu, w celu zapewnienia skuteczności takich środków – i wbrew zarzutom Rady – należy utrzymać w mocy cło antydumpingowe nałożone w zaskarżonym rozporządzeniu do czasu przyjęcia przez instytucje środków, które zapewnią wykonanie niniejszego wyroku, zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE (wyrok z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 32).

148 Dodatkowo należy odwołać się do pkt 101–113 powyżej w odniesieniu do interesu prawnego skarżących mimo stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

149 W związku z tym należy uwzględnić żądanie dotyczące utrzymania skutków zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim nie została stwierdzona jego nieważność wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372).

W przedmiocie kosztów

150 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżących obciążyć ją kosztami postępowania.

151 Artykuł 138 § 1 regulaminu postępowania przewiduje, iż państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty. Komisja pokryje zatem własne koszty.

152 Zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu postępowania Sąd może zdecydować, że interwenient niewymieniony w §§ 1 i 2 tego przepisu pokryje własne koszty. W okolicznościach niniejszej sprawy należy orzec, że Changmao Biochemical Engineering pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 626/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 349/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

2) Cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym nr 626/2012 zostaje utrzymane w odniesieniu do produktów Ninghai Organic Chemical Factory do czasu przyjęcia przez Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej środków, które zapewnią wykonanie niniejszego wyroku.

3) Rada pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl oraz Comercial Química Sarasa, SL.

4) Komisja pokrywa własne koszty.

5) Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd pokrywa własne koszty.

Collins Kancheva Bieliūnas

Barents Passer

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 maja 2018 r.

Podpisy